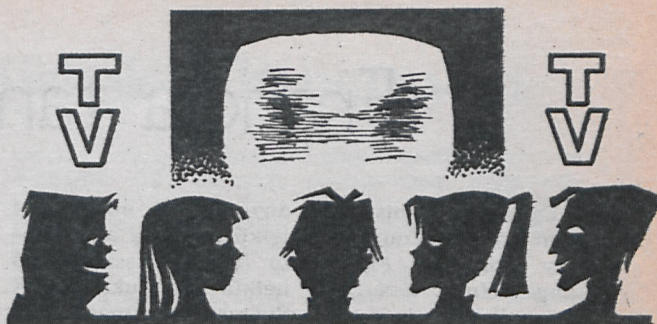

Micsoda szerencsés találkozás a két név egymás mellé nyomtatva a műsorban: Molnár Ferenc és Szabó György! A tegnap divatos és máig elegáns író találkozása a maival és valószínűleg holnap is érvényessel, a bravúros a töprengésre hajlamos, a szellemes a szellemessé. Micsoda ritka randevű, milyen kivételesen szikrázó párbeszédet, fordulatokat ígérő összejövetel.

Micsoda találkozás lehetett volna!

De nem kettejük között esett meg. Szabó György, aki legalább olyan jól ismeri Molnárt, mint Boccacciót, s Boccacciót legalább úgy, mint Molnárt, egy ál-Boccaccioval akadt össze, s az ál-Boccacciót ál-Molnárnak nézte. Érthetetlen ez az összetévesztés. Nincs is rá más magyarázat, mint az, hogy az ál-Boccaccio Molnár *Ördög*-ének szavaival jelentkezett Szabó Györgynél és kicsikart tőle egy tévéjátéknyi boccacciói helyzetet.

Kicsikarásból, mint bármely erőszakoskodásból, csak kényszerhelyzet születhet. Az *Ördög* szavai belekényszerítették Szabót egy olyan írói pozitúrába, amelyet se Molnár, se Boccaccio nem foglalt volna el. Molnár a kora izlése, Boccacciót a kora szabadszájú természetessége tartotta volna vissza tőle. Mi ez a helyzet? Az, hogy mialatt a konyhában a feleség vasárnapi csirkeebédet főz és a szerep végszavait rikoltozva, kihallgatja színészférjét az *Ördög* nagyjeleneteiből,

Tisztelgés Molnár Ferencnek

SZABÓ GYÖRGY TÉVÉJÁTÉKA

a szomszéd szobában a színész szerep-felmondás közben félreértetlenül — hogy mást ne mondjak — megfózi egy csirkekorú kis kolléganőjét, hol féligmeddig, hol teljesen egy ruhásszekrénybe nyomva-nyomogatva. S mi ebben a helyzetben a kényszerhelyzet? Sok. Nem sorolom, hogy milyen elkényszeredett dolog lehet egy férfinak, mégha színész is, pontosan artikulálva felmondani egy kész szöveget, míg a szája tele van partnernője szájával, meg minden. Nem mondom azt sem, hogy egy feleséget nem lehet megcsalni, de milyen elkámpicsorodott és izetlen dolog pont a szomszéd szobában. Nem sorolom ennek a nyakatekert helyzetnek sem a gyakorlati, sem az erkölcsi kényelmetlenségeit, lehetetlenségeit, esetleg a gusztustalanságait. Csak azt mondom, hogy ez a Molnár Ferenc szavaival teremtett kényszerhelyzet azért ál-helyzet még boccacciói helyzetnek is, mert ami Boccaccio nál minden nagyszerű drasztikumával együtt

is csiklandós, az ebben a tévéjátékban egyszerűen csak zsibbasztó, ami ott természetes, vidám, hetyke, csúfondáros, szabad, az itt mesterséges, görcsös, kihívó, befülledt, gúzsbakötött. Amilyen tág kilátás nyílt Szabó György nagyszerű színpadi szatírjából, a *Szekrény-bezárt szerelem*-ből a társadalomra, olyan szoba-konyhás kis horizontja van ennek a szekrénybe-szabadítottnak.

Ennek a molnárferecinek és boccaccióinak egyaránt álszituációnak aztán nem tudott, nem tudhatott sem nyílt, sem csípős, sem csakugyan derűs játékteret adni Iglódi István rendezése, mégcsak pikánsat sem, hanem sokkal inkább frivolt. Vastag dolgokat is tud rendező és színész átteteszé tenni — itt a rendező és a színész, Sinkovits Imre, Máthé Erzi, Dőry Virág, csak átlátzóvá tette. Márpedig színpad, film, tévé, játék, egyáltalán a művészet fura optikai rendszerében a láttatás tökéletlenebb a sejtetésnél.

MÁTRAI-BETEGH BÉLA